

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Tłumaczenie zostało już opublikowane na oficjalnej stronie Ministerstwa Sprawiedliwości]. Zezwolenie na publikację tego tłumaczenia zostało udzielone przez Ministerstwo Sprawiedliwości wyłącznie w celu zamieszczenia w bazie Trybunału HUDOC. Niniejsze tłumaczenie nie jest dla Trybunału wiążące.

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Translation already published on the official website of the Polish Ministry of Justice]. Permission to re-publish this translation has been granted by the Polish Ministry of Justice for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC. This translation does not bind the Court.

© Ministerstwo Sprawiedliwości, www.ms.gov.pl [Traduction déjà publiée sur le site Internet officiel du Ministère de la Justice polonais]. L'autorisation de republier cette traduction a été accordée dans le seul but de son inclusion dans la base de données HUDOC de la Cour. La présente traduction ne lie pas la Cour.

Zestawienie – „Sprawy dublińskie”

Październik 2012 roku

Niniejsze zestawienie nie jest wiążące dla Trybunału i nie ma charakteru wyczerpującego

„Sprawy dublińskie”

„Dublińskie prawo wspólnotowe”

„System dubliński” służy do określenia, które Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl, złożonego przez obywatela państwa trzeciego na terytorium jednego z Państw Członkowskich Unii Europejskiej¹.

Zobacz stronę Rozporządzenia Dublin II w zestawieniach „Europa” na stronie internetowej prawodawstwa Unii Europejskiej, z której pobrany został następujący tekst:

Zgodnie z Rozporządzeniem Dublińskim Państwa Członkowskie mają określić, które Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl złożonego na ich terytorium, na podstawie obiektywnych i hierarchicznych kryteriów. System jest przeznaczony do zapobiegania zjawisku „kupowania azylu”, a jednocześnie do zapewnienia, by każda sprawa o azyl wnioskodawcy była rozpatrywana tylko przez jedno Państwo Członkowskie.

Jeżeli inne Państwo Członkowskie jest odpowiedzialne na podstawie kryteriów zawartych w Rozporządzeniu, do tego Państwa należy się zwrócić, aby zajęło się osobą ubiegającą się o azyl, a w konsekwencji rozpatrzyło jego/jej wniosek o azyl. Jeżeli tak zawiadomione Państwo Członkowskie akceptuje swoją odpowiedzialność, pierwsze Państwo Członkowskie musi przekazać osobę ubiegającą się o azyl do tego Państwa Członkowskiego.

[T.I. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu \(skarga nr 43844/98\)](#)

Decyzja z dnia 07.03.2000

Skarżący, obywatel Sri-Lanki, opuścił Niemcy i ubiegał się o azyl w Zjednoczonym Królestwie. Rząd Zjednoczonego Królestwa zażądał, aby Niemcy były odpowiedzialne za rozpatrzenie wniosku o azyl skarżącego na mocy Konwencji Dublińskiej. Skarżący obawiał się, że władze niemieckie po prostu odeślą go z powrotem na Sri Lankę, gdzie jego zdaniem istniało realne niebezpieczeństwo, że zostanie potraktowany sprzecznie z Artykułem 3 przez siły bezpieczeństwa, LTTE² oraz tamilskie prorządowe organizacje aktywistyczne. Skarżył się, że na Sri Lance został poddany nieludzkiemu traktowaniu przez LTTE i musiał opuścić swój dom. Twierdził również, że został uwięziony w Colombo na okres trzech miesięcy i torturowany przez siły bezpieczeństwa, które podejrzewały go o przynależność do Tamilskich Tygrysów.

Skarga **niedopuszczalna**: Trybunał uznał, że nie zostało udowodnione, że istnieje

¹. System obejmuje również Norwegię, Islandię i Szwajcarię.

². Tamilijska organizacja zajmująca się walką zbrojną o niepodległość.

realne niebezpieczeństwo, że Niemcy deportują skarżącego na Sri Lankę z naruszeniem Artykułu 3³.

K.R.S. przeciwko Zjednoczonemu Królestwu (skarga nr 32733/08)

Decyzja z dnia 12.02.2008

Obywatel Iranu pokonał drogę do Zjednoczonego Królestwa - przez Grecję. Zgodnie z Rozporządzeniem Dublin II, władze brytyjskie zwróciły się do Grecji o przyjęcie odpowiedzialności za rozpatrzenie wniosku o azyl, a Grecja wyraziła na to zgodę. Skarżący zarzucił, że wydalenie go ze Zjednoczonego Królestwa do Grecji było sprzeczne z Artykułem 3 ze względu na sytuację osób ubiegających się o azyl w Grecji.

Skarga niedopuszczalna: „w przypadku braku dowodu przeciwnego należy domniemywać, że Grecja będzie przestrzegać swoich zobowiązań w odniesieniu do repatriantów”. Trybunał zauważył również, że Grecja nie deportowała ludzi do Iranu.

M.S.S. przeciwko Belgii i Grecji (skarga nr 30696/09)

21.01.2011 roku (Wielka Izba)

Sprawa dotyczyła wydalenia do Grecji osoby ubiegającej się o azyl przez władze belgijskie przy zastosowaniu unijnego Rozporządzenia Dublin II. W dniu 2 lipca 2009 roku Trybunał postanowił zastosować zasadę 39 przeciwko Grecji, z której wynikało, że ubiegający się o azyl nie zostanie deportowany do Afganistanu w oczekiwaniu na wynik postępowania przed Trybunałem.

Naruszenie Artykułu 3 (zakaz niehumanitarnego lub poniżającego traktowania albo karania) **przez Grecję** zarówno ze względu na warunki osadzenia skarżącego oraz z powodu jego warunków bytowych w Grecji;

Naruszenie Artykułu 13 (prawo do skutecznego środka odwoławczego) **w związku z Artykułem 3 przez Grecję** ze względu na braki w procedurze azylowej stosowanej w sprawie skarżącego;

Naruszenie Artykułu 3 przez Belgię zarówno ze względu na narażenie skarżącego na niebezpieczeństwo związane z uchybieniami w procedurze azylowej w Grecji, jak również z powodu narażenia go na warunki osadzenia i bytowe w Grecji, które stanowiły naruszenie Artykułu 3;

Naruszenie Artykułu 13 w związku z Artykułem 3 przez Belgię z powodu braku skutecznego środka zaskarżenia nakazu wydalenia skarżącego.

Artykuł 46 (moc obowiązująca oraz wykonywanie wyroków): Obowiązkiem Grecji było, aby bezzwłocznie kontynuować rozpoznanie zasadności wniosku skarżącego o udzielenie azylu, które będzie odpowiadać wymogom Europejskiej Konwencji Praw Człowieka oraz, w oczekiwaniu na rozstrzygnięcie tego rozpatrywania, do powstrzymania się od deportacji skarżącego.

W wyroku [Wielkiej Izby z dnia 21 grudnia 2011 roku](#), Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE) przyjął podobne stanowisko do Europejskiego Trybunału Praw Człowieka, odwołując się wyraźnie do wyroku w sprawie *M.S.S. przeciwko Belgii i Grecji* (zob. w szczególności paragrafy od 88 do 91 wyroku TSUE).

³. W swojej decyzji Trybunał stwierdził, że wydalenie wnioskodawcy do kraju trzeciego nie zwalnia Zjednoczonego Królestwa od odpowiedzialności za zapewnienie, że deportacja nie narazi skarżącego na traktowanie sprzeczne z Artykułem 3.